

CANDO LEMOS *de Eva Mejuto*

Cando lemos

percorremos silandeiras as bambolinas dos soños.

Cando lemos

somos a luz do torreiro que alumea nos teus ollos;
somos unha e somos todas sucando contra a marea.

Cando lemos

somos a chuvia que lanza o ar e bate a area.

Cando lemos

prendemos lumes sen chama, arredámonos do frío,
escorrentamos o medo, bebemos sol do resío.

Cando lemos

cruzamos pontes de estrelas tecendo con fío invisible...

porque cando lemos

todo é posible,

sobre todo o imposible.

